

Skaparen

Konceptet om en Allenarådande Skapare av universum är något som västvärlden försökt bevisa eller motbevisa i tusentals år. Men det är först de senaste 200 åren som toppskiktet av dessa intellektuella kommit fram till att en Skapare av universum är och har varit ett påhitt från människans fantasi. Denna slutsats uppkom som en reaktion mot kristendomens komplicerade trossatser. Mystiska doktriner som "treenigheten"[1] och "den gudomliga karaktären Jesus Kristus"[2] var så komplicerade att förstå - även för kyrkans elit - att konceptet om en Fullkomligt Perfekt Skapare så småningom byttes ut mot en hel mängd nya teorier vilka skulle förklara hur människan kommit till och utvecklats. Det var många olika teorier som introducerades i väst under denna tid men en sak hade de alla gemensamt, nämligen tron att det inte finns någon Utomstående Kraft som styr universum.

Var kommer då Islam in i allt detta? Jo, Islam [3] är den enda livsstil och religion som fram tills nu fortfarande inte utmanats framgångsrikt varken av någon annan trosuppfattning eller någon filosofisk teori, utan fallet har istället varit precis tvärtom, Islam är idag den snabbast växande religionen i världen. Ny information för dig, men muslimerna har känt till denna förestående utveckling ända sedan det uppenbarades för 1400 år sedan i Qur'anen, Guds sista uppenbarelse till mänskligheten:

"Det är Han som har sänt Sitt sändebud med vägledningen och (för att förkunna) den sanna religionen som skall föras till seger över alla andra religioner, hur förhatligt detta än kan vara för dem som sätter medhjälpare vid Guds sida." [as-Saff 61:9]

Hur förklarar då Islam denne Suveräne Skapares existens?

Naturens norm

Skaparen säger i Sin slutgiltiga uppenbarelse, Qur'anen, i vad som översatt till svenska betyder:

"Ge dig hän av hela din själ, (du som söker sanningen) åt den rena ursprungliga tron, tron som Gud vid skapelsen lade ned som en naturens norm i människan - rubba ingenting i Guds

skapelse! Detta är den evigt sanna tron, men de flesta människor vet ingenting (om detta).” [ar-Rum 30:30]

Den ”naturens norm” som nämns i denna vers är förmodligen ett av de mest övertygande bevisen för Skaparens existens för vem som helst som uppriktigt söker sanningen. Vem kan förneka, när de befinner sig i livsfara, när livet är på väg att glida ur deras händer – att de då vänder sig till den där kraften från ovan? Hur många är det inte som, trots att de påstår att de inte tror på Gud, hamnat i situationer där orden: ”Snälla Gud hjälp mig,” yttrats från deras tunga med sann uppriktighet? Ändå, så fort det hemska försvunnit, vänder de flesta ryggen till den Skapare som de just sökt hjälp ifrån. Gud beskriver detta i Qur’anen:

”När människan drabbas av ett ont anropar hon Oss (om hjälp), var hon än befinner sig; men när Vi har befriat henne från det onda går hon obekymrat vidare som om hon aldrig bett till Oss...” [Yunus 10:12]

Faktum är, att om människan inte var så påverkad av sociala påtryckningar och vilseledande trosuppfattningar skulle hennes tro på Skaparen vara distinkt och fullt påtaglig. Men tyvärr är så inte fallet och det råder i alla ickemuslimska samhällen en trend att förvränga människans naturliga tillstånd och få henne att glömma sitt ursprung och sin medfödda tro på Gud. Ett av sätten som detta går till på i västerländska samhällen är genom undervisningsmetoderna och dess institutioner; i vetenskapsundervisningen lär sig barn att vi härstammar från aporna och att universum kom till av en slump, och i ämnen som psykologi och sociologi lär vi oss att religion är framförallt är ett redskap varmed några få privilegierade förtrycker den underkuvade majoriteten.

Skapelsens skönhet

”I skapelsen av himlarna och jorden, i växlingen mellan natt och dag, i skeppen som plöjer haven (lastade) med det som är till nytta för människorna, i regnet som Gud sänder ned och därmed ger nytt liv åt den jord som varit död och låter djur av olika slag befolka den och i vindarnas och molnens rörelser, drivna mellan himmel och jord i bestämda banor – (I allt detta) ligger förvisso budskap till dem som använder sitt förstånd”. [al-Baqarah 2:164]

"...vattnade av samma vatten; några av dess (frukter) har Vi gett bättre smak än de andra. I allt detta ligger sannerligen budskap till människor som använder sitt förstånd." [ar-Ra'd 13:4]

Stämmer inte det, att vi, när vi ser oss omkring, bevittnar strålande skönhet och hantverksskicklighet? Tänk bara på en sommaräng och dess färggranna flora, växtrikets stundom bländande elegans, eller jordens alla djurarter vars specifika utseenden får oss att häpna av förundran. Eller tänk på de hundratals ört- och fruktsorter runt om i världen som trots att de vattnas med samma vatten, givits skiftande färg och form, liksom varierande doft och smak. Har du någonsin reflekterat över att de flesta av dessa frukter "råkar" vara både vackra och väldoftande, välsmakande och näringsrika, och att de dessutom är lätta både att odla och skörda – allt på en gång? Tänk på den ömtåliga bananen vars tåliga naturliga fodral tillåter den att fraktas över hela jorden utan att gå sönder. Påminn dig om apelsinen som när du skalat den finner den redan klyftad åt dig, klar att ätas!

Inte bara naturen utgör bevis för Skaparens existens, utan även vi själva. I den svenska översättningen av Qur'anen läser vi:

"Och till Hans under hör att Han skapat hustrur åt er av er egen art, så att ni kan finna ro hos dem, och Han har låtit kärlek och ömhet uppstå mellan er." [ar-Rum 30:21]

Hur ska forskarna någonsin kunna rationalisera den svårdefinierbara kärlek och ömhet som Gud låter uppstå mellan man och kvinna? Dessa sublimes känslor är definitivt inte nödvändiga för den mänskliga rasens fortlevnad.

"För dem som har visshet i tron finns tecken (på Guds allmakt överallt) på jorden, och inom er själva. Varför inte (öppna ögonen och) se?" [adh-Dhariyat 51:20-21]

Hur många gånger har vi inte reflekterat över våra kroppars komplexa sammansättning både fysiskt och mentalt och funnit den helt överväldigande. Jag nämnde tidigare mångfalden bland frukter och örter och dess varierande smaker och dofter, men hur mycket skulle vi

uppskatta deras mångfald om vår tunga och vårt luktsinne inte var så välutvecklade att vi kunde förnimma dessa variationer? Eller hur mycket glädje skulle vi ha av dessa välutvecklade smak- och luktcentra om vi inte samtidigt begåvats med förmågan till sinnlig njutning? Sådana här saker reflekterar vi sällan över, istället hemfaller vi åt att ta det för givet. Gud säger i Qur'anen:

"...och om ni ville räkna Guds välgärningar, skulle ni aldrig kunna precisera deras antal. Men människan är sannerligen alltid beredd till förnekelse och synd och djupt otacksam!"
[Ibrahim 14:34]

Sannerligen skulle vi aldrig kunna räkna Guds välgärningar. Just nu utför dina njurar massvis med kemiska analyser för att rena ditt blod från gifter, och dina vita blodkroppar kanske just i läsande stund utkämpar en strid mot ett virus du inte ens var medveten om att du bar på. Ditt hjärta pumpar oavbrutet runt ditt blod utan att du ens behöver tänka på det och dina lungor förser på egen hand detta blod med det livsnödvändiga syret. Den lätthet och precision varmed du fokuserar blicken på texten framför dig är något av ett mirakel i sig och än mer det arbete din hjärna utför då den kategoriserar och analyserar informationen du just nu tar del av.

Verkligen framstår påståendet att denna invecklade varelse, eller vad som helst annat i skapelsen, skulle vara ett resultat av slumpen som någonting så pass enfaldigt att det av dem som hävdar detta förmodligen är ytterst få som innerst inne också är övertygade om att det verkligen förhåller sig så. Gud exponerar deras vankelmod:

"Skapades de kanske av en slump? Eller är de själva skaparna? Har de också skapat himlarna och jorden? Nej, de är inte säkra på något!" [at-Tur 52:35-36]

Man kan inte klandra svensken för att hon avvisat kristendomens doktriner då de strider, inte bara mot förnuft och historiska fakta, utan även den "naturens norm" som nämns ovan.

Men att blunda inför de ovedersägliga argumenten för Skaparens existens, och/eller tanken att Han skulle ha givit Sin skapelse vägledning vittnar om en egensinnig önskan att få slippa underkasta sig någonting annat än sina egna önskningar och impulser angående skapelsens uppkomst och syftet

med den.

"...några har dömt sig själva att gå vilse, eftersom de valt att låta sig styras av (sina) onda impulser hellre än av Gud – och tror ändå att de är på rätt väg." [al-A'Raf 7:30]

"... de orättfärdiga följer bara sina önskningar; de saknar all kunskap." [ar-Rum 30:29]

Eftersom det utan tvivel är just detta förhållningssätt som de flesta människor anammat här i Sverige vill jag, som ett uppriktigt råd från en person som en gång varit icke-muslim, slutligen be dig reflektera över innehållet i följande två verser vilka väldigt koncist sammanfattar två, självklara i sin mening kan tyckas, men ack så sällan begrundade tankar angående dessa livets allra viktigaste frågor:

"Den som låter sig vägledas, vägleds till nytta för sig själv; och den som går vilse, går bara vilse till skada för sig själv." [al-Isra 17:15]

"Trodde ni att Vi skapade er för nöjes skull och att ni inte skulle föras tillbaka till Oss?" [al-Mu'minun 23:115]

[1] Denna Neo-Platoniska doktrin (Fadern, Sonen och den Helige Ande – inte tre, men en??) har ingenting att göra med den strikta monoteism som Jesus förkunnade utan har förmodligen sina rötter i urgammal hedendom. I Indien t.ex finner vi dess motsvarighet i "Tri-murti" bestående av Brahma, Vishnu och Shiva. Brahmanerna har sin egen treenighet där Vajrapani, Manjusri och Avalokitesvara formar en gudomlig enhet där tre gudar slås samman till en gud – "Buddha". Kineser och Japaner dyrkar också Buddha, men de känner honom som "Fo". När de dyrkar honom säger de "Fo är en gud men han har tre former." Även de gamla Grekerna, Romarna, Perserna. Assyrierna, Skandinavierna, Mexikanerna liksom Siberiens och Perus innevånare m fl., hade motsvarande "treeniga" (bland många andra) gudomar som de dyrkade. Ref. "Bible myths and their parallels in other religions" av T. W. Doane och "Islam and Christianity in the modern world," av Dr. Muhammad Ansari.

[2] Doktrinen om Jesus som "Gud inkarnerad" och/eller "Guds Son - avlad inte skapad" och som dog för våra synder för att sedan återuppstå igen är trossatser vilket Jesus definitivt inte förkunnat utan som förmodligen även den finner grund hos dåtidens hedningar, några vilkas trossatser belyses nedan:

Attis: Den hedniska guden Attis var oskulden Nanas son. Han var "frälsare" och "den ende avlade sonen".

Adonis eller Tammuz: Syriens "frälsare". Han dog för att sona människans synder för att senare återuppstå igen.

Dionysus eller Bacchus: Han var Jupiters, Romarnas gud. (För grekerna var hans fader Den Allsmäktige Zeus) "ende avlade son" som slaktades för att "rädda mäskligheten" kallades "syndbäraren" och "frälsaren".

Återuppstånden från de döda sägandes: "Det är jag som vägleder er; det är jag som skyddare er och räddar er; jag är Alfa och Omega." Hans dyrkare brukade utföra "sparagmos": de slet sönder ett djur, åt dess kött och drack dess blod i tron att de faktiskt tog del av guds kött och blod. Låter det bekant?

Osiris: Egyptiens gud över döden och undervärlden. Förråddes av Typhen och stannade i dödsriket i två eller tre dagar.

Bel eller Baal: Babylons sol-gud. Hans livshistoria är snarlik den som givits Jesus i det vi idag kallar evangelierna.

Buddha: De två ovannämnda böckerna har samlat en detaljerad jämförelse mellan både Jesus- och Buddhalegenden. Likheterna är slående. T.W. Doane. har 48-punkters sida-vid-sida avhandling från deras födsel till slutet av deras liv på jorden.

För mer info: "Jesus the Son of Man" av Rudolph Augustein. Och "The Myth of God Incarnate" red. John Hick.

[3] Islam betyder "underkastelse under Guds vilja" och är den religion som alla profeter förkunnat inkl. Adam, Noak, Abraham, Moses och Jesus.